

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 231.

Tredie Session.

68de Møde.

Torsdagen den 29de Januar.
(Forts.)

Fsberning (forts.): Saasnart et Land er af saadan Beskaffenhed, at Individerne kun kunne leve ved at virke i Fællesskab, da maa deres Deeltagthed i dette Fællesskab være den Kendsgjerning, som betegner, hvem der virkelig kan betragtes som Deeltager i den hele fælles Virksomhed. Naar man kommer til et Land, hvor Fiskefangst i Fællesskab er den eneste Betingelse, hvorunder Fiskeri kan drives, da er det, at være Deeltager i dette Fællesskab, den Hovedyttring, som man kan give for, at man virker gavnligt og virker for Communen. Det Samme er Tilfældet med Faareavl. Saalænge Færingerne ere i den Tilstand, at denne Avl maa drives i Fællesskab, er den virkelige Deeltagthed i denne Forbindelse den eneste Betingelse, som kan opstilles for Individet for, at han paa færøist Maade virker for Færverne. Det er altsaa netop igjennem Fællesskabet, igjennem Uttringen i Fællesskabet, man skal kjende og erkjende den færøiske Borger og hans Virksomhed i Communen. Naar man nu siger: Ja, men de Afgifter, som skaffes tilveie igjennem Fællesskabet, tager Individet kun en ganske usikker Deel i; thi i dette Fællesskab er der ogsaa fattige Mænd, som faae deres Andeel, — saa siger jeg: men der kan jo komme Udelukkelsesmidler; vi have ved alle vore Balglove Udelukkelsesmidler mod dem, som ere fattige, altsaa gjør hiint aldeles Intet til Sagen. De, som med deres Mandskraft deeltage i de fælles Næringsbrug, som er Hovednæringsbrugene, og have den behørig Alder, for at kunne deeltage i Communelivet, det er de naturlige Communal-Færinger; thi det er de Færinger, hvis Mening man skal

høre i de vigtigste Anliggender, da de ere inde i de vigtigste Anliggender, ikke alene derved, at de leve deroppe, men ogsaa derved, at de maae lægge deres Knokler og Svæd til, for at udføre det, hvoraf Færingerne skulle leve, og hvoraf Staten skal komme, som Staten faaer. Færingernes Jordbrug er ringe; det er for Intet at regne i Sammenligning med hvad de bringe ud af deres Fiskefangst, Industri og Faareavl; thi Faareavl horer ikke til Jordbrug. Faareavlen drives, som alt bemærket, af Færingerne i Fællesskab; Udbyttet vindes i Fællesskab og deles efter visse lovbundne Regler. Deres Tilvirkning af Uld og Udbyttet af Fiskeriet er det, der egentligen bringer Færingerne til at handle med Danmark, og Handelen med Danmark er det, der hidtildags har skaffet Staten Skat af Færverne. Saaledes ere de factiske Forhold, og netop alt Andet, hvad man bringer ind deri, er Speculation eller Mangel af practisk Indsigt i Forholdene. Skal man altsaa paa Færverne undersøge, hvem der er de factiske Borgere der, som kunne tage Deel i de communale Anliggender, saa skal man undersøge, hvem der paa tilstrækkelig og behørig Maade tager Andeel i disse forskellige Næringsgrene, som sætter Færingerne istand til at existere. Vil man dertil mod gjøre det paa en directe Maade og udeslukke alle Andre, saa ville vi, i det Dieblik vi vente, at Færverne skulle gaae en ganske anden Udvikling imøde, begaae et Misgreb; men i det Dieblik, man tager det med, saaledes som vi her gjøre, som, om jeg saa maa sige, det Subsidiaire, men dog som det Betegnende, saa synes mig, at man kommer saa nær det practiske Maal som muligt.

Tillisch: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det er en særegen Modsigelse, der findes i denne Sag. Den ærede Deputat